

1

Daire

Op de rug van Paard rijden we over een uitgestrekt terrein. Raaf zit hoog op zijn nek. Zijn stappen zijn ritmisch. Zeker. Zijn hoeven produceren de geruststellende schuifelende en knerpemde geluiden op de aarde die mij altijd het gevoel geven dat we vooruitgang boeken. Dat we iets bereiken. Ondanks het feit dat we nu al weken op jacht zijn zonder een spoor van de vijand gevonden te hebben.

Zo noem ik ze – de vijand. Soms wissel ik het af met ‘indringers’ of ‘insluipers’. En als ik het echt gehad heb na een lange dag zoeken, dan heten ze ook wel eens ‘duivels’.

Maar ik noem ze nooit bij hun echte naam.

Ik heb het nooit over ze als Richters.

Het mogen dan ondode Richters zijn, het blijven Richters, en Paloma heeft me op het hart gedrukt dat ik Dace nooit mag vertellen over zijn duistere oorsprong. Volgens haar hoeft hij niet te weten dat hij zijn bestaan te danken heeft aan de zwartste magie die je maar kunt bedenken. En ook al voelt het alsof ik hem op zijn minst misleid en in het ergste geval zelfs verraad door die vreselijke waarheid achter te houden, ergens denk ik toch dat mijn grootmoeder gelijk heeft.

Als iemand het hem moet vertellen, dan is dat zijn moeder, Chepi. Maar die heeft tot nu toe haar mond gehouden.

Zuchtend kijk ik om me heen en ik klamp me iets minder stevig vast aan Dace' middel. Ik zie een veld van hoog, glinsterend gras – de sprietten buigen mee en worden platgetrapt waar Paard zijn weg kiest – en langs de rand van het grasveld een groep hoge bomen die beschutting biedt aan vogels, apen en hier en daar een eekhoorn op jacht naar noten. Mijn ogen turen in het langzaam verdwijnende licht van de namiddag, zoekend, alsmaar op zoek. Maar zoals gewoonlijk is er nergens een teken van verloedering, geen enkel spoor van hun aanwezigheid te ontdekken.

Misschien heeft de Hoedster van de Beenderen hen al gevonden?

Ik houd me aan dat idee vast, want het bevalt me wel. Ik wil die gedachte niet loslaten, hoe onwaarschijnlijk ze ook klinkt. Niet dat ik eraan twijfel dat de koningin van de Onderwereld met haar sterren etende doodshoofdgezicht en slangenrok prima in staat is ze te vangen en zelfs compleet uit te roeien, hoor. Maar ik weet gewoon dat het niet zo eenvoudig zal zijn.

Ik heb deze puinhoop veroorzaakt, dus moet ik hem zelf opruimen.

'Toch vind ik het raar.' Ik druk mijn lippen tegen Dace' nek, waar mijn woorden worden gefilterd door zijn glanzende lange donkere haar. 'Je weet wel, deze eeuwigdurende cyclus van nacht en dag. Het lijkt zo normaal, zo gewoontjes voor zo'n ongewone plek als deze.'

Ik kijk naar de namiddagschaduw die ons lijkt te achtervolgen. Een vreemd, uitgerekt silhouet van een raaf met een spichtige, dunne nek, en twee belachelijk lange mensen die schrijlings op een paard zitten met zulke eindeloze, dunne benen dat ze nauwelijks stevig genoeg lijken om ons te kunnen dragen. De vertekende schaduw kondigt aan dat het al gauw nacht zal worden.

Maar wat hier in de Onderwereld moet doorgaan voor een

nacht stelt niet veel meer voor dan een onbeduidende schemering, die in de verste verte niet lijkt op de dikke, zwarte, met sterren versierde hemel van New Mexico die ik inmiddels gewend ben. Al ben ik toch blij dat het bijna zover is. Ik ben blij als deze dag er eindelijk op zit.

Ik leun met mijn kin op Dace's schouder en ga verder waar ik ben gebleven. 'En dan is er ook nog eens nergens een zon te bekennen, dus hoe kan dat dan? Hoe kan de zon nou ondergaan en opkomen als hij niet bestaat?'

Dace lacht als antwoord en het geluid klinkt diep, hees en zo verleidelijk dat ik verder naar hem toe schuif tot mijn lichaam stevig tegen het zijne drukt, vastbesloten precies aan te sluiten bij alle lijnen en rondingen van zijn rug. Ik wil dat hij zich net zo bewust is van mij als ik van hem.

'O, er is wel een zon.' Hij draait zijn hoofd net ver genoeg om mij aan te kunnen kijken. 'Leftfoot heeft hem gezien.' Zijn ijsblauwe ogen houden de mijne vast en reflecteren mijn lange donkere haar, groene ogen en lichte huid tot ik een andere kant op kijk, draaierig van wat ik zie.

'En dat geloof jij?' vraag ik fronsend. Ik kan de sceptische toon niet uit mijn stem houden, aangezien ik vermoed dat het een van de vele fabeltjes is die de oude medicijnman Dace verteld heeft toen hij klein was.

'Ja, natuurlijk.' Dace haalt zijn schouders op. 'En als we geluk hebben, krijgen we hem zelf misschien ook ooit te zien.'

Ik wrijf mijn lippen over elkaar en kruip met mijn hand onder de zoom van zijn sweater. Mijn vingers zijn koud, zijn huid is warm, en toch geeft hij geen krimp. Sterker nog, hij moedigt de aanraking zelfs aan door mijn hand plat tegen zich aan te drukken.

'Het enige wat ik op dit moment wil zien...' Ik probeer mijn aandacht terug te brengen naar de taak die we te volbrengen hebben, maar het duurt niet lang voor zowel die gedachte als mijn woorden wegsterven.

Dace' aantrekkingskracht is te sterk, en waarschijnlijk voelt

hij mijn bui al aan, want voor ik het weet laat hij Paard omkeren. Hij spoort hem aan terug te lopen door het uitgestrekte grasveld, de helling af, naar een van onze favoriete bestemmingen.

Ik houd me stevig vast aan zijn middel en verberg mijn knieën in zijn knieholtes, terwijl ik me verzet tegen de golf van schuldgevoelens die me elke keer overspoelt na een lange, vruchteloze zoektocht. Ik heb Paloma beloofd dat ik ze zou vinden en verdrijven. Ik heb gezworen dat ik de Richters de Onderwereld uit zou jagen voor ze de kans kregen hier het soort schade aan te richten dat ook gevolgen heeft voor de Midden- en Bovenwerelden.

Ik dacht dat het eenvoudig zou zijn.

Dat die ondode gedrochten enorm zouden opvallen in deze wonderbaarlijke, rijkelijk begroeide wereld vol zachtaardige totemdieren.

Ik was ervan overtuigd dat ik door samen te werken met Dace geen enkel probleem zou hebben om ze te verslaan.

Daar ben ik nu niet meer zo zeker van.

‘Maak je geen zorgen,’ zegt Dace met evenveel zekerheid in zijn toon als zijn woorden. ‘Samen vinden we ze wel.’ Als hij vervolgens mijn cynische blik ziet, voegt hij er nog aan toe: ‘Heb je dat nog niet gehoord? Liefde overwint alles.’

Liefde.

Mijn adem stokt en mijn ogen worden groot. Een poging tot antwoorden blijft steken in een keel die plotseling erg droog voelt.

Hij trekt aan de teugels van Paard en blijft vlak bij de Betoerende Bron staan, waar hij me van de rug van het dier helpt en zijn handen rond de mijne klemt. ‘Is het daar nog te vroeg voor?’ vraagt hij, waardoor ik weet dat hij mijn zwijgen verkeerd heeft opgevat.

Ik schraap mijn keel en wil hem maar wat graag verzekeren dat het helemaal niet te vroeg is. Dat ik het al wist toen ik hem voor het eerst zag in mijn dromen, dat ik het voelde toen ik hem die eerste keer tegen het lijf liep in *The Rabbit Hole* – die ener-

gie van onvoorwaardelijke liefde die tussen ons heen en weer stroomt.

Kon ik dat maar zeggen – kon ik maar opbiechten dat ik het eng vind en tegelijkertijd juist ook heel spannend. Dat dit het beste is wat me ooit is overkomen, dat hij van me houdt, met hart en ziel.

Dolgraag zou ik hem willen uitleggen dat ik het gevoel heb dat ik zweef zodra ik bij hem ben, dat mijn voeten de aarde niet meer raken.

We horen bij elkaar.

We zijn voorbestemd voor elkaar.

Maar hoewel ik al een paar weken zijn vriendin ben, is dit de eerste keer dat het L-woord is gevallen.

Dace houdt zijn hoofd schuin en kijkt me zo dromerig aan dat ik zeker weet dat hij ze gaat zeggen – die drie niet bepaald kleine woorden – en ik bereid me erop voor ze te herhalen.

In plaats daarvan draait hij zich om en loopt naar de borrelende warme bron toe, waar een fijne nevel van stoom op het oppervlak lijkt te dansen. Even voel ik een teleurstelling als het moment voorbij is, maar tegelijkertijd twijfel ik niet aan de echtheid van het gevoel.

We trekken onze kleren uit tot Dace alleen nog zijn donkerblauwe korte onderbroek aanheeft en ik sta te rillen in de eenvoudige zwarte bikini die ik onder mijn kleren draag. Ik waad het water in en Dace komt vlak achter me aan. Terwijl ik me naar de brede stenen rand begeef, begint mijn hart al sneller te kloppen in afwachting – de jacht is nu voorbij, het is tijd voor plezier.

Ik glimlach verlegen en word volledig in beslag genomen door zijn stevige, brede schouders, de glanzende bruine huid en de belofte van de handen die geopend en losjes langs zijn zij hangen. Zou ik hier ooit aan kunnen wennen? Aan hem? We hebben nu al vaak genoeg gezoend, en toch, als hij bij me in de buurt is en we alleen zijn, voelt het elke keer weer als de eerste kus.

Hij komt naast me zitten in het water dat tot aan zijn borstkas reikt. Onze lippen drukken stevig tegen elkaar en smelten samen. Onze ademhaling is alsof we één zijn. Mijn vingers tasten de strakke lijn van zijn kaak af en ik voel de lichte stoppeltjes in mijn huid prikken terwijl hij speelt met de touwtjes van mijn bikinitopje, uiterst behoedzaam om het geitenleren buideltje rond mijn nek niet aan te raken, aangezien hij weet dat dit de bron is van mijn krachten – of in elk geval een van de bronnen – en dat Paloma en ik de enigen zijn die erin mogen kijken.

‘Daire...’ Mijn gefluisterde naam wordt bijna meteen gevolgd door een serie kusjes langs mijn nek naar mijn schouder en verder omlaag. Ik sluit mijn ogen en hap naar lucht. Nog steeds in tweestrijd tussen zijn verleidelijke aanraking en de herinnering aan een afschuwelijke droom die zich bij deze bron afspeelde, op precies zo’n moment als dit.

Een droom waarin zijn broer ons paradijs verstoorde en Dace beroofde van zijn ziel en zijn leven, terwijl ik alleen maar kon toekijken.

‘Wat is er?’ Hij merkt de verandering in mijn humeur en richt zijn ogen op de mijne. Ik schud mijn hoofd en trek hem dicht tegen me aan, aangezien ik geen reden zie hem over de droom te vertellen. Ik ga dit moment niet verpesten door Cades naam te laten vallen.

Zijn ademhaling versnelt zodra zijn lippen de mijne weer vinden. Maar wanneer hij me bij hem op schoot trekt, voel ik opeens iets vreemds en slijmerigs langs mijn voet glijden.

Ik leun naar voren voor de kus, vastbesloten het te negeren, wat het ook was. Dit is een natuurlijke bron. En dan mag het de Betoverende Bron zijn, het blijft een natuurlijke warmwaterbron. Waarschijnlijk is het een afgefallen blaadje of een bloesemknop van een van de klimplanten die opgaan in het bladerdak vlak boven ons.

Ik concentreer me op het gevoel van zijn lippen, die stevig tegen me aan drukken, en kruip nog wat dicht tegen hem aan. Ik wil net mijn benen verstrengelen met de zijne als een tweede

slijmerig iets langs mijn heup glibbert en vlak naast me boven water komt met een opvallend plopgeluid. Algauw klinkt dat geplop nogmaals.

En nog een keer.

Het duurt niet lang voor het opvallende geluid van nog meer dingen die aan het wateroppervlak verschijnen ons uit elkaar drijft. We moeten een paar keer knippen om de intieme roes van ons af te schudden, maar kunnen slechts geschokt toekijken hoe de bron zich vult met dode, opgezwollen vissen met gapende open bekken en holle ogen die ons verwijtend lijken aan te staren.

Voor ik ook maar kan gillen, tilt Dace me op en draagt me de bron uit. Hij drukt me stevig tegen zijn borst terwijl we samen ademloos en geschrokken staren naar een waarheid waaraan niet langer te ontkomen valt.

De vijand is er nog steeds – levend en wel – en hij verziekt de Onderwereld.

Als we hem niet snel vinden, dan zullen de andere werelden ook worden aangetast.

2

‘Heb je het haar al verteld?’ Dace gebaart naar Paloma’s blauwe hek terwijl ik in zijn oude bestelwagen klim en naast hem ga zitten.

‘Nog niet.’ Ik bijt op de binnenkant van mijn wang en wend mijn blik af. Hij laat een zacht ‘hmm’ horen en rijdt weg; een geluid dat ik herken als Dace-taal voor: ik weet niet of ik het eens ben met je manier van doen, maar je zult er wel een reden voor hebben.

Dace oordeelt niet.

Hij is zo lief, vriendelijk en tolerant dat het niet eens in hem opkomt.

Hij is letterlijk alles wat goed is.

En dat is het resultaat van een gespleten ziel – zijn ziel is de pure, zuivere helft en het tegenovergestelde van zijn tweelingbroer. Mijn ziel is meer van het doorsneetype, met diverse schakeringen van licht en donker, die afhankelijk van de omstandigheden meer naar de ene of juist de andere kant neigt.

‘Ik was het wel van plan.’ Mijn stem schiet te ver omhoog om nog overtuigend te klinken, maar ik ga vrolijk verder: ‘Maar toen je me thuisbracht was er net een cliënt bij haar – want ze begint haar werk nu weer op te pakken – en tegen de tijd dat ze klaar was lag ik al te slapen.’

‘En vanmorgen?’ Hij kijkt me aan met een scheve mond, wetende dat Paloma een uitgesproken voorstander is van goede voeding. Elke dag beginnen met een gezond ontbijt is zo’n beetje de kern van haar leefwijze. Ik had het onderwerp – en haar – hooguit kunnen ontlopen door het hele ontbijt over te slaan. Wat ik dus ook gedaan heb. Ik wachtte tot het allerlaatste moment in mijn kamer en rende als een gek naar de deur zodra ik merkte dat Dace eraan kwam. Ik stond nog net lang genoeg stil dat ze me een van haar versgebakken, biologische muffins van blauw maïsmeel in de hand kon drukken voor ik naar zijn auto liep.

Hier klets ik me niet meer uit. Hij heeft gelijk. ‘Ik ben laat opgestaan.’ Ik gluur nog even zijlings naar hem en voeg eraan toe: ‘Maar, om eerlijk te zijn denk ik dat ik er gewoon nog niet klaar voor was.’

Hij knikt, pakt het stuur steviger vast en navigeert de auto over diverse onverharde wegen vol diepe kuilen. Ondertussen staar ik uit het raam en merk dat de adobehuizen langs de weg er een stuk minder ingezakt uitzien dan tot nu toe. De auto’s die in de tuinen staan lijken iets minder roestig en de scharrelende kippen minder uitgemergeld. Allemaal dankzij mijn en Dace’ kleine overwinning in de Onderwereld, toen we de Hoed-

ster van de Beenderen wisten over te halen de ongelukkige zien te bevrijden die de Richters hadden gestolen.

Ondanks ons succes doet het dorp zijn naam, Enchantment, nog steeds geen eer aan. Al is het er iets minder troosteloos dan toen ik hier aankwam, dus dat is al iets.

‘Als je wilt kunnen we het haar ook samen vertellen.’ Dace kijkt me aan. ‘Ik sta ingeroosterd om te werken na schooltijd, maar ik kan wel later gaan als dat helpt.’

Ik schud mijn hoofd, te zeer ondersteboven van zijn aanbod om iets te kunnen uitbrengen. Dace heeft elke cent nodig die hij bij The Rabbit Hole verdient. Met de huur van zijn piepkleine flatje in het dorp, de verzekerings- en benzinekosten van zijn twee oude roestbakken, plus het kleine beetje geld dat hij naar Chepi stuurt om haar te helpen, blijft er al zo weinig over. Dus nee, ik wil het niet op mijn geweten hebben dat hij nog minder betaald krijgt om te helpen bij iets wat ik zelf al gedaan had moeten hebben.

‘Ik regel het wel,’ zeg ik. ‘Echt waar. Vandaag. Na school. Ik vertel het haar voor ik terugga naar de Onderwereld. Al heb ik zo’n vermoeden dat ze het al weet. Paloma weet alles. Het is nog erger dan het zesde zintuig van een *abuela* – ze is ontzettend sensitief. Ik weet zeker dat mijn stilzwijgen haar meer zegt dan alle woorden bij elkaar.’

‘En toch...’ zegt hij. ‘Die vissen...’ De zin blijft onafgemaakt en zijn blik vertroebelt. Zijn lippen zijn wit en staan grimmig. ‘Ik denk dat ik het aan Leftfoot moet vertellen. En aan Chepi. Misschien kunnen zij helpen?’

Zodra hij zijn moeders naam laat vallen, is het mijn beurt om grimmig te kijken. Zijn hele jeugd lang heeft zij Dace afgeschermd van de mystieke kant van het leven, en dan kom ik langs en sleur hem halsoverkop mee in alle bizarre gebeurtenissen en problemen die deze plek te bieden heeft. Ze is niet bepaald mijn grootste fan.

Al was het volgens Paloma voorbestemd dat wij elkaar ontmoetten, net zoals het ons lot is samen te werken om de Richters

in bedwang te houden en de Onder-, Midden- en Bovenwereld in evenwicht te houden. En zodra het lot eenmaal in beweging is gezet, kan niets het meer tegenhouden.

Ik wil hem net vragen of hij misschien niets tegen Chepi wil zeggen, maar op dat moment rijdt hij het parkeerterrein van school op en komt tot stilstand naast Audens oude stationcar met de houten zijpanelen. Ik draai het raampje ver genoeg open om een koude windvlaag binnen te laten en we zien hoe Auden Xotichl uit de passagierskant van de auto helpt en haar naar ons toe leidt. Haar stok met de rode punt zigzagt voor haar uit.

‘Xotichl beweert dat het sneeuwt met kerst, maar ik geloof er niks van.’ Auden veegt zijn warrige goudbruine haar uit zijn gezicht en grijnst. ‘Sterker nog, we hebben een weddenschap gesloten. Doen jullie mee?’

‘Zet je serieus geld in tégen Xotichl?’ roep ik ongelovig uit, met een bijpassende blik. Ze mag dan wel blind zijn, maar ik ken niemand met zo’n sterk waarnemingsvermogen – afgezien van Paloma dan.

Auden haalt zijn schouders op, slaat een arm rond Xotichl en plant een kus op haar wang. ‘Waarschijnlijk zou ik beter moeten weten. Ik heb ook nog nooit gewonnen, maar dit keer denk ik toch echt dat ze het mis heeft. Het heeft in geen jaren gesneeuwd in Enchantment. Niet meer sinds ik klein was. En er is geen enkele aanwijzing dat daar binnenkort verandering in komt.’

‘Het voelt in elk geval wel koud genoeg voor sneeuw.’ Ik kan het wolkje zien als ik mijn adem uitblaas en mijn handschoenen uit mijn rugzak pak en aantrek. Volgens mij wordt het tijd dat ik mijn gebruikelijke olijfgroene legerjasje inruil voor iets wat beter bestand is tegen het koude weer. Het jasje heeft toch al diverse scheuren na een ongelukkige ontmoeting met een zekere ondode Richter. ‘Ik dacht dat het in deze streek overall wel sneeuwde.’

‘Dat is ook zo,’ bevestigt Auden. ‘Maar niet hier. Niet meer.’

‘Dat was tot nu toe het geval, maar dit jaar is het anders,’ zegt